

Sygn. akt X GC 1861/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sekretarz sądowy Agata Kicińska

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2018 r..

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) -Logistyka spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko (...) Wojewódzki Szpital (...) z siedzibą w S.

o zapłatę

I. umarza postępowanie co do kwoty 25 170,36 zł

II. zasądza od pozwanego (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) z siedzibą w S. na rzecz powódki (...) -Logistyka spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 1 429,49 zł (tysiąc czterysta dwadzieścia dziewięć złotych 49/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 473,83 zł od dnia 1 lutego 2017r do dnia 28 lipca 2017r.

III. oddala powództwo co do odsetek w pozostałej części

IV. znosi wzajemnie pomiędzy stronami koszty postępowania.

Sygn. akt. X GC 1861/17

UZASADNIENIE

W dniu 1 lutego 2017 roku powódka (...) – Logistyka spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu (...) im. prof. A. S. w S. o zapłatę kwoty 26 635,12 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 25 170,36 zł od dnia 17 stycznia 2017 roku i od kwoty 1 464,76 zł od dnia wniesienia pozwu wraz z kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu, powódka wskazała, że jej poprzednik prawny po przeprowadzeniu postępowania przetargowego zawarł z pozwanym umowy na dostawę i sprzedaż produktów leczniczych, na podstawie których pozwany dokonał zakupu produktów leczniczych. Pomimo upływu terminów płatności należność za dostarczone produkty nie została uregulowana. Wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne, powódka wyjaśniła, że na żądanie pozwu składa się kwota 25 170,36 zł tytułem należności głównej oraz kwota 1 464,76 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych do dnia 16 stycznia 2017 roku.

W dniu 25 maja 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

We wniesionym sprzeciwie pozwany (...) Wojewódzki Szpital (...) w S. zaskarżył przedmiotowy nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania, ewentualnie o nieobciążanie pozwanego kosztami na zasadzie z art. 102 k.p.c. Uzasadniając legitymację bierną pozwany wskazał, że oznaczony w pozwie (...) im. prof. A. S. w S. został w wyniku połączenia z Samodzielnym Publicznym Wojewódzkim Szpitalem (...) w S., wykreślony z rejestru, a jego wszelkie prawa i obowiązki zostały przejęte przez (...) Wojewódzki Szpital (...) w S.. Ustosunkowując się natomiast do żądania pozwu pozwany zarzucił, że jego poprzednik prawny dokonał w dniu 30 grudnia 2016 roku zapłaty części należności dochodzonej pozwem. Pozwany podniósł ponadto, że dokonał potrącenia wzajemnych wierzytelności przysługujących mu z tytułu zastępczego, interwencyjnego nabycia wyrobów medycznych wobec nienależytego wykonania zobowiązania przez powódkę. Pozwany wyjaśnił, że potrącenia dokonano z wierzytelnością powódki stwierdzona faktura VAT nr (...). Pozwana zakwestionowała także zasadność żądania w zakresie odsetek, podnosząc, że nie zostały prawidłowo naliczone.

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie.

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zawiesił postępowanie i następnie je podjął z udziałem (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w S. po stronie pozwanej.

Pismem z dnia 25 kwietnia 2018 roku pozwany podniósł zarzut potrącenia wskazując, że pismem z dnia 24 kwietnia 2018 roku złożył powódce oświadczenie o potrąceniu wzajemnej wierzytelności ujętej w wystawionych przez pozwanego not tytułem odszkodowania za częściowe niewykonanie umowy na łączną kwotę 9 631,11 zł z wierzytelnością powódki stwierdzoną fakturą VAT nr (...). Pozwany wyjaśnił, że naliczenie roszczeń odszkodowawczych znajduje swoje źródło w łączącej strony postępowania umowie i stanowi różnicę w cenie w przypadku konieczności zastępczego nabycia produktów u innego dostawcy.

Pismem z dnia 4 maja 2018 roku powódka cofnęła powództwo w części, tj. co do kwoty 25 170,36 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia i podtrzymując żądanie w pozostałym zakresie wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 1 464,76 zł tytułem skapitalizowanych odsetek wraz z dalszymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kwoty 1 941,20 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od spłaconej przez powoda należności głównej w kwocie 25 170,36 zł wraz z kosztami postępowania. W uzasadnieniu powódka przyznała, że po wniesieniu powództwa, tj. w dniu 28 lipca 2017 roku pozwany dokonał na jej rzecz wpłaty kwoty 15 539,25 zł i doprowadził do potrącenia kwoty 9 631,11 zł. Pozwana zaprzeczyła, aby należności dochodzone pozwem zostały uregulowane już w dniu 30 grudnia 2016 roku. Pozwana sprecyzowała, że kwota 1 941,20 zł stanowi odsetki ustawowe należne od kwoty 15 539,25 zł naliczone za okres od dnia 17 stycznia 2017 roku do dnia wpłaty, tj. do dnia 28 lipca 2018 roku oraz od kwoty 9 631,11 zł od dnia 17 stycznia 2017 roku do dnia dokonania potrącenia przez pozwanego, tj. do dnia 24 kwietnia 2018 roku.

W piśmie z dnia 9 maja 2018 roku pozwana ponownie zakwestionowała zasadność naliczenia przez powódkę odsetek w sposób wskazany w pozwie i wyjaśniła, że zarówno należność stwierdzona fakturą VAT nr (...), jak i faktura VAT nr (...) zostały uregulowane przed wytoczeniem powództwa. Wyłącznie pozostałe faktury VAT oznaczone numerami (...), (...), (...) oraz (...) uregulowane zostały w dniu 28 lipca 2017 roku. Pozwana zarzuciła, że rzeczywiste terminy zapłaty pozwalają ustalić, że odsetki ustawowe obliczone od daty wymagalności należności do dnia zapłaty wynoszą łącznie 1322,25 zł, a odsetki ustawowe za opóźnienie i skapitalizowane na dzień wniesienia pozwu wynoszą 473,83 zł.

W replice powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) im. prof. A. S. w S. prowadził wieloletnią współpracę z poprzednikami prawnymi powódki, z którymi wielokrotnie zawierał umowy na dostawę produktów leczniczych.

Dowód:

- zeznania świadka J. K., k. 193-194

W dniu 24 marca 2015 roku, w rezultacie dokonania przez zamawiającego wyboru ofert w postępowaniu o zamówienie publiczne przeprowadzonym w trybie przetargu nieograniczonego pomiędzy (...) im. prof. A. S. w S., a (...) spółką akcyjną w K. została zawarta umowa nr (...), na podstawie której (...) spółka akcyjna w K. (jako wykonawca) zobowiązała się do dostarczenia (...) im. prof. A. S. w S. (zamawiającemu) produktów zgodnie ze złożoną ofertą przetargową stanowiącą integralną część umowy. Zgodnie z § 2 umowy dostawa produktów obejmowała okres 12 miesięcy licząc od daty podpisania umowy, z zastrzeżeniem postanowień §14 umowy, który przewidywał możliwość wcześniejszego zakończenia umowy w przypadku wyczerpania wartościowego i ilościowego przedmiotu umowy, oznaczonego w § 9 na łączną kwotę 113 442,34 zł. W ust. 2 postanowiono, że dostawy odbywać się będą na podstawie zamówień dokonywanych telefonicznie lub faxem przez Kierownika Apteki (...). W § 3 ust. 1 wskazano, że dostawy będą realizowane w ciągu 1 dnia roboczego od zgłoszenia zapotrzebowania przez Zamawiającego, w ilościach określonych każdorazowo przez Zamawiającego, aż do wyczerpania przedmiotu zamówienia. W ust. 4 postanowiono, że jeżeli Wykonawca nie wywiąże się z obowiązku zrealizowania zamówienia w w/w terminie określonym zamawiający uprawniony będzie do skorzystania z wykonania zastępczego, zaś Wykonawca zobowiązany będzie pokryć różnicę w cenie zakupu.

W dniach 10 lipca 2015 roku oraz 4 stycznia 2016 roku w rezultacie dokonania przez zamawiającego wyboru ofert w następnych postępowaniach o zamówienie publiczne przeprowadzonych w trybie przetargu nieograniczonego pomiędzy (...) im. prof. A. S. w S., a (...) spółką akcyjną w K. zostały zawarte kolejne umowy nr (...), na podstawie których (...) spółka akcyjna w K. (jako wykonawca) zobowiązała się do dostarczenia (...) im. prof. A. S. w S. (zamawiającemu) produktów zgodnie ze złożoną ofertą przetargową stanowiącą integralną część umowy. Podobnie jak w przypadku poprzedniej umowy i w tym wypadku zastrzeżono obowiązek dostarczenia przez wykonawcę zamówionych produktów w ciągu jednego dnia roboczego (§ 3 obu w/w umów), zaś w razie niedostarczenia produktów w tym terminie zamawiający uprawniony był do skorzystania z wykonania zastępczego, a Wykonawca zobowiązany będzie pokryć różnicę w cenie zakupu.

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa nr (...) z pełnomocnictwem i załącznikami, k. 81-84,
- umowa nr (...) z pełnomocnictwem i załącznikami, k. 85-88,
- umowa nr (...) z pełnomocnictwem i załącznikami, k. 89-98,
- aneks z pełnomocnictwem, k. 99-100,
- odpis aktualny KRS, k. 101-102,
- zeznania świadka J. K., k. 193-194.

Umową wniesienia aportu i przejęcia zobowiązań z dnia 12 marca 2016 r. zawartą pomiędzy (...) spółką akcyjną z siedzibą w K. (wnoszący) i F.—Logistyka spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. zorganizowana część przedsiębiorstwa (...) spółki akcyjnej została wniesiona aportem do F. — Logistyka spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.. Z dniem wniesienia nastąpiło przeniesienie na F.—Logistyka spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w K. określonych w umowie praw przysługujących wnoszącemu, w szczególności wymienionych w § 3 umowy i wskazanych tam załącznikami, w tym praw własności oraz innych praw i wierzytelności, w tym przelew praw do przenoszonych umów wraz ze wszelkimi zabezpieczeniami ustanowionymi w związku z tymi umowami, jak

również wszelkimi związanymi z tymi umowami porozumieniami i umowami o charakterze akcesoryjnym (m.in. aneksami, dodatkowymi umowami, jednostronnymi oświadczeniami). Wraz z wniesieniem nastąpiło przystąpienie przez F.—Logistyka spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w K. do zobowiązań wnoszącego z tytułu umów zawartych przez wnoszącego jako wykonawcę w trybie ustawy Prawo zamówień publicznych.

Dowód:

- odpis pełny KRS powódki, k. 49-54,
- wydruk z KRS powódki, k. 55-59,
- wyciąg z umowy wniesienia aportu z dn. 12.03.2016 r., k. 60-65

W związku z realizacją zawartych umów powódka (...) – Logistyka spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wystawiła (...) im. prof. A. S. w S. następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 15 marca 2016 roku na kwotę 17 942,10 zł, płatną do dnia 14 maja 2016 roku,
- nr (...) z dnia 8 kwietnia 2016 roku na kwotę 21 791,70 zł, płatną do dnia 7 czerwca 2016 roku,
- nr (...) z dnia 21 kwietnia 2016 roku na kwotę 349,75 zł, płatną do dnia 20 czerwca 2016 roku,
- nr (...) z dnia 22 kwietnia 2016 roku na kwotę 1 014,17 zł, płatną do dnia 21 czerwca 2016 roku,
- nr (...) z dnia 27 kwietnia 2016 roku na kwotę 9 852,16 zł, płatną do dnia 27 czerwca 2016 roku,
- nr (...) z dnia 27 kwietnia 2016 roku na kwotę 269,94 zł, płatną do dnia 27 czerwca 2016 roku,
- nr (...) z dnia 29 kwietnia 2016 roku na kwotę 26,90 zł, płatną do dnia 28 czerwca 2016 roku.

Pomimo upływu terminów płatności należności nie zostały uregulowane.

Dowód:

- faktury VAT, k. 103-109

Pismem z dnia 29 czerwca 2016 roku powódka wezwała (...) im. prof. A. S. w S. do zapłaty kwoty 120 484,47 zł, która to kwota obejmowała m.in. należności stwierdzone fakturami VAT nr: (...) w kwocie 17 942,10 zł, (...) w kwocie 21 791,70 zł, (...) w kwocie 349,75 zł, (...) w kwocie 1 014,17 zł, (...) w kwocie 9 852,16 zł, (...) w kwocie 269,94 zł, (...) w kwocie 26,90 zł.

Pismem z dnia 9 września 2016 roku powódka ponowiła wezwanie do zapłaty należności.

Dowód:

- wezwania do zapłaty z zestawieniem i potwierdzeniem nadania, k. 110-117,

(...) im. prof. A. S. w S. w związku z niewywiązaniem się przez powódkę z postanowień umowy nr (...)/apтека 2015, tj. wobec odmowy wykonania zamówienia z uwagi braków w magazynie i w konsekwencji niedostarczenia zamówionych produktów w przewidzianym umową jednodniowym terminie, wystawił powódce tytułem różnicy pomiędzy wartością leków z umowy przetargowej, a zakupem zastępczym następujące noty obciążeniowe nr:

- (...) z dnia 31 stycznia 2016 roku na kwotę 652,33 zł
- (...) z dnia 8 czerwca 2016 roku na kwotę 2 589,08 zł,

- (...) z dnia 8 czerwca 2016 roku na kwotę 1.553,45 zł, która następnie została skorygowana o kwotę 113,16 zł,
- (...) z dnia 8 czerwca 2016 roku na kwotę 1.440,29 zł,
- (...) z dnia 31 lipca 2016 roku na kwotę 1.871,67 zł,
- (...) z dnia 20 września 2016 roku na kwotę 341,82 zł,
- (...) z dnia 20 września 2016 roku na kwotę 935,83 zł
- (...) z dnia 20 września 2016 roku na kwotę 202,44 zł,
- (...) z dnia 20 września 2016 roku na kwotę 157,36 zł.

Dowód:

- noty obciążeniowe z wyliczeniami i fakturami VAT, k. 141-168,
- odmowy realizacji zamówienia, k. 182-188,
- zeznania świadka J. K., k. 193-194

(...) im. prof. A. S. w S. zamknął rok 2016 roku stratą 17 411 391,90 zł, przy łącznej wartości zobowiązań w wysokości 108 508227 zł, w tym wymagalnych o wartości 13 401,574 zł.

Dowód:

- rachunek zysków i strat, k. 169,
- zestawienie zobowiązań, k. 170

Z dniem 6 marca 2017 roku, na podstawie uchwały sejmiku wojewódzkiego z dnia 22 grudnia 2016 roku, (...) im. prof. A. S. w S. został połączony z Samodzielnym Publicznym Wojewódzkim Szpitalem (...) w S. poprzez przeniesienie całego mienia (...) im. prof. A. S. w S. na (...) Wojewódzki Szpital (...) w S..

Dowód:

- wydruk z KRS pozwanego, k. 66-68,
- uchwała nr XVI/292/16 z uzasadnieniem , k. 69-80,

W dniu 30 grudnia 2016 roku (...) Wojewódzki Szpital (...) w S. dokonał na rzecz powódki wpłaty kwoty 95 048,74 zł. Dokonana przez pozwanego wpłata obejmowała m.in. należności stwierdzone fakturami VAT: (...) co do kwoty 8 310,99 zł, (...) co do kwoty 21 791,70 zł.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z zestawienie, k. 139-140

Pismem z dnia 24 kwietnia 2018 roku (...) Wojewódzki Szpital (...) w S. złożyła powódce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością oświadczenie o potrąceniu wzajemnych wierzytelności w łącznej wysokości 9 631,11 zł stwierdzonych notami obciążeniowymi nr (...) z dnia 8 czerwca 2016 roku w kwocie 2 589,08 zł, (...) z dnia 8 czerwca 2016 roku po korekcie w kwocie 1 440,29 zł, (...) z dnia 31 lipca 2016 roku w kwocie 1.871,67 zł, (...) z dnia 8 czerwca 2016 roku w kwocie 1.440,29 zł, (...) z dnia 31 stycznia 2016 roku w kwocie 652,33 zł, (...) z dnia 20 września 2016 roku w kwocie 157,36 zł, (...) z dnia 20 września 2016 roku w kwocie 341,82 zł, (...) z dnia 20 września 2016

roku w kwocie 935,83 zł oraz nr (...) z dnia 20 września 2016 roku w kwocie 202,44 zł z wierzytelnością powódki wynikająca z faktury VAT nr (...).

Dowód:

- Oświadczenie o potrąceniu, k. 180-181,

W dniu 28 lipca 2017 roku, z chwilą uruchomienia udzielonego kredytu, pozwany dokonał na rzecz powódki wpłaty kwoty 500 126,15 zł, która to kwota została przeznaczona m.in. na spłatę zobowiązań wynikających z faktur VAT nr (...) w kwocie 349,75 zł, (...) w kwocie 1 014,17 zł, (...) w kwocie 9 852,16 zł, (...) w kwocie 269,94 zł oraz nr (...) w kwocie 26,90 zł.

Dowód:

- dyspozycja uruchomienia kredytu, k. 189,
- zestawienie, k. 190,
- potwierdzenie przelewu, k. 191, 199,
- wydruk e-mail, k. 200,
- zestawienie, k. 201-203

Sąd zważył co następuje:

Powódka pierwotnie domagała się zapłaty kwoty 26 635,12 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 25 170,36 zł od dnia 17 stycznia 2017 roku i od kwoty 1 464,76 zł od dnia wniesienia pozwu wraz z kosztami postępowania.

Pismem z dnia 4 maja 2018 roku powódka cofnęła powództwo w części, tj. co do kwoty 25 170,36 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia i podtrzymując żądanie w pozostałym zakresie wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 1 464,76 zł tytułem skapitalizowanych odsetek wraz z dalszymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kwoty 1 941,20 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od spłaconej przez powoda należności głównej w kwocie 25 170,36 zł wraz z kosztami postępowania. Pozwana sprecyzowała, że kwota 1 941,20 zł stanowi odsetki ustawowe należne od kwoty 15 539,25 zł naliczone za okres od dnia 17 stycznia 2017 roku do dnia wpłaty, tj. do dnia 28 lipca 2018 roku oraz od kwoty 9 631,11 zł od dnia 17 stycznia 2017 roku do dnia dokonania potrącenia przez pozwanego, tj. do dnia 24 kwietnia 2018 roku.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego, aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem powództwa połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Mając na uwadze, że okoliczności niniejszej sprawy nie wskazują, ażeby tak podjęta czynność procesowa naruszała treść art. 203 § 4 k.p.c., zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. postępowanie w cofniętym zakresie należało umorzyć, o czym orzeczono w punkcie I sentencji.

Powództwo w podtrzymanym zakresie okazało się częściowo uzasadnione.

Podstawy prawnej żądania pozwu, po dokonaniu cofnięcia, ostatecznie należało upatrywać w treści art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Stan faktyczny sprawy co do zasady pozostał bezsporny. Pozwany nie kwestionował zarówno faktu zakupu od powódki, w ramach uprzednio zawartych z jej poprzednikiem prawnym umów, produktów leczniczych oraz, że pozostawał w opóźnieniu w zapłacie należności. Kwestionując żądanie w zakresie należnych powódce w związku z opóźnieniem

w zapłacie należności, pozwany zarzucał, że powódka dokonała w tym zakresie wadliwych wyliczeń, w tym w szczególności nie uwzględniła, że część należności pierwotnie dochodzonej pozwem ujętej w fakturach VAT została uregulowana jeszcze przed wytoczeniem powództwa.

Powódka, odpierając twierdzenia pozwanego, zaprzeczała twierdzeniom o uregulowaniu części należności przed wytoczeniem powództwa, twierdząc, że nie polegają na prawdzie.

Tytułem wstępu wskazać należało, że zgodnie z podstawową regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jak wskazuje się w orzecznictwie ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 k.c. polega z jednej strony na obciążeniu strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (por. wyrok SN z dnia 7 listopada 2007r., II CSK 293/07). W świetle reguły procesowej zawartej w art. 232 k.p.c. strony są bowiem obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższe jednoznacznie wskazuje zatem, że Sąd powinien przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których nie wykazała w sposób przekonujący.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd stwierdził, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że wbrew przeczącym twierdzeniom powódki pozwany dokonał spłaty należności dochodzonej pozwem, a stwierdzonej fakturami VAT nr (...) z dnia 15 marca 2016 roku wystawionej na kwotę 17 942,10 zł w części, tj. co do kwoty 8 310,99 zł, płatnej do dnia 14 maja 2016 roku oraz nr (...) z dnia 8 kwietnia 2016 roku w całości, tj. co do kwoty 21 791,70 zł, płatnej do dnia 7 czerwca 2016 roku, już w dniu 30 grudnia 2016 roku, a zatem już po upływie terminu płatności, a jeszcze przed wytoczeniem niniejszego powództwa. Fakt ten dokumentują jednoznacznie przedłożony do akt postępowania dokument potwierdzający wykonanie w dniu 30 grudnia 2016 roku na rzecz powódki przelewu na kwotę 95 048,74 zł oraz załączone do tego dokumentu zestawienie należności, które wpłatą tą zostały zaspokojone. Wymienione zestawienie jasno wskazuje bowiem, że wśród należności, które miały zostać zaspokojone dokonaną w tym dniu wpłatą znajdowały się m.in. zaległości wynikające z w/w faktur VAT, przy czym jak już powyżej wskazano zaległość z faktury VAT nr (...) w wyniku dokonanej wpłaty została zaspokojona w całości, zaś zaległość z faktury VAT nr (...) w części tj. co do kwoty 8 310,99 zł. W ocenie Sądu dokumenty te, w braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, okazały się być wystarczające do uznania, że należności te w wyniku dokonanej przez pozwanego w tym dniu wpłaty zostały w przedstawionym powyżej zakresie zaspokojone. Sąd miał na uwadze, że powódka usiłowała zwalczać twierdzenia pozwanego, jednakże ostatecznie nie podjęła inicjatywy dowodowej i ostatecznie nie przedstawiła jakiegokolwiek przeciwdowodu, który mogły doprowadzić do skutecznego obalania prawidłowo uwiarygodnionych twierdzeń pozwanego. Dowodu takiego z pewnością nie mogło stanowić przedstawione do akt postępowania zestawienie zaległości, które zostały zaspokojone drugą z dokonanych przez pozwanego wpłat, tj. wpłatą z dnia 28 lipca 2018 roku w łącznej wysokości 500 126,15 zł, tym bardziej, że nie obejmuje ono należności stwierdzonych w wyżej wymienionych fakturach VAT.

Reasumując Sąd stwierdził, że należność stwierdzona fakturą VAT nr (...) w wysokości 21 791,70 zł w wyniku dokonanej przez pozwanego w dniu 30 grudnia 2016 roku wpłaty została zaspokojona w całości, zaś zaległość z faktury VAT nr (...) w części tj. co do kwoty 8 310,99 zł.

W tym stanie rzeczy ustalić należało, że wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacone należności stwierdzone fakturą VAT nr (...) w wysokości 21 791,70 zł za okres od dnia wymagalności 9 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty (30 grudnia 2016 roku) wynosi 860,92 zł.

Z kolei biorąc pod uwagę, że powódka nie domagała się zapłaty odsetek ustawowych od zapłaconej w dniu 30 grudnia 2016 roku części należności stwierdzonej fakturą VAT nr (...), Sąd będąc związany żądaniem pozwu (art. 321 k.p.c.) odsetki ustawowe za okres opóźnienia (od dnia 15 maja 2016 roku do dnia 30 grudnia 2016) od tej kwoty w łącznej wysokości 366,59 zł nie mogły podlegać uwzględnieniu.

Jeżeli chodzi natomiast o pozostałą część należności wynikającej z faktury VAT nr (...) w wysokości 9 631,11 zł Sąd uznał, że została ona zaspokojona, w wyniku dokonanego przez pozwanego skutecznego potrącenia przysługujących

mu wobec powódki wzajemnych wierzytelności wynikających z wystawionych powódce z tytułu nienależytego wykonania umowy, polegającego na niedostarczenia zamówionych produktów zgodnie z umowa z uwagi na występujące braku magazynowe, not obciążeniowych nr (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz nr (...). Zarówno zasadność naliczonych przez pozwanego obciążeń, jak i ich wysokość nie była objęta sporem. Rozstrzygnięcia w tym zakresie – wobec stanowiska powódki, która uznała dokonane przez pozwanego potrącenie z datą w której pismo otrzymała, tj. z dniem 25 kwietnia 2018 roku - wymagała jedynie data, w której doszło do skutecznego dokonania potrącenia.

W tym miejscu wskazać należało, że błędne pozostaje stanowisko powódki, wedle którego pozwany dopiero w piśmie z dnia 25 kwietnia 2018 roku złożył jej skuteczne oświadczenie o potrąceniu. Wskazać bowiem należy, że stosowne materialnoprawne oświadczenie zostało złożone przez pozwanego już w sprzeciwie od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie, co oznacza, że do skutecznego złożenia oświadczenia doszło już z chwilą, w której powódka mogła zapoznać się z jego treścią.

Zgodnie art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. W takim przypadku obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Główną przesłanką warunkującą skuteczność dokonania potrącenia jest istnienie wzajemnych i wymagalnych wierzytelności. Z kolei w świetle art. 499 k.c. potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

Decydującym zatem dla ustalenia skuteczności dokonanego potrącenia nie jest więc data, w której oświadczenie zostało skutecznie złożone, a chwila w której wierzytelność stała się wymagalna.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd miał na uwadze, że wzajemne wierzytelności pozwanego wynikały z wystawionych przez niego not obciążeniowych. Biorąc pod uwagę treść łączącej strony postępowania umowy oraz niekwestionowany przez powódkę fakt otrzymania tych not Sąd stwierdził – w braku dowodów przeciwnych - że należności te stały się wymagalne w dniu ich wystawienia, tj. odpowiednio w dniach: 31 stycznia 2016 roku (nota nr 003/FIN/2016 w wysokości 652,33 zł) 8 czerwca 2016 roku (nota nr 026/FIN/2016 w wysokości 2 589,08 zł; nota nr 028/FIN/2016 w wysokości 1 440,29 zł (po korekcie) oraz nota nr 036/FIN/2016 w wysokości 1.440,29 zł) 31 lipca 2016 roku (nota nr 041/FIN/2016 w wysokości 1.871,67 zł), 20 września 2016 roku (nota nr 047/FIN/2016 w wysokości 341,82 zł, nota nr 050/FIN/2016 w wysokości 935,83 zł, nota nr 051/FIN/2016 w wysokości 202,44 zł oraz nota nr 053/FIN/2016 w wysokości 157,36 zł) i w tych dniach sukcesywnie dochodziło do skutecznego umarzania wierzytelności powódki wynikającej z faktury VAT nr (...).

W efekcie zatem częściowego zaspokajania należności, wysokość należnych w związku z opóźnieniem w zapłacie odsetek powinna być ustalana każdorazowo w stosunku do kwot potrąconych począwszy od dnia wymagalności należności stwierdzonej fakturą Vat nr (...) do dnia częściowego zaspokojenia. I tak skoro należności wzajemne pozwanego stwierdzone wystawionymi przez niego notami stały się wymagalne w wskazanych powyżej dniach wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie wierzytelności powódki stwierdzonej wskazaną powyżej faktura VAT kształtowała się następująco:

- w wyniku skutecznego potrącenia w dniu 15 marca 2016 roku (wówczas należność z w/w faktury Vat powstała) należności stwierdzonej notą nr 003/FIN/2016 z dnia 31 stycznia 2016 roku, a zatem przed ustalonym na dzień 14 maja 2016 roku terminem płatności wierzytelności powódki stwierdzonej faktura VAT nr (...), brak jest podstaw do naliczania odsetek w tym zakresie, albowiem do opóźnienia w zapłacie nie doszło;
- w wyniku skutecznego potrącenia w dniu 8 czerwca 2016 roku należności stwierdzonych notami nr: (...), (...) oraz (...) wysokość odsetek ustawowych naliczonych od wysokości zaspokojenia, tj. odpowiednio od kwot 2 589,08 zł,

1 440,29 zł (po korekcie), 1.440,29 zł, za okres od dnia 15 maja 2016 roku do dnia potrącenia (8 czerwca 2016 roku) wynosi kolejno 12,41 zł, 6,91 zł oraz 6,91 zł;

- wyniku skutecznego potrącenia w dniu 31 lipca 2016 roku należności stwierdzonej notą nr 041/FIN/2016 wysokość odsetek ustawowych naliczonych od wysokości zaspokojenia (1.871,67 zł), za okres od dnia 15 maja 2016 roku do dnia potrącenia (31 lipca 2016 roku) wynosi 28 zł;
- wyniku skutecznego potrącenia w dniu 20 września 2016 roku należności stwierdzonych notami nr: (...), (...), (...) oraz nr (...) wysokość odsetek ustawowych naliczonych od wysokości zaspokojenia tj. odpowiednio od kwot 341,82 zł, 935,83 zł, 202,44 zł oraz 157,36 zł za okres od dnia 15 maja 2016 roku do dnia potrącenia (20 czerwca 2016 roku) wynosi kolejno 8,46 zł, 23,15 zł, 5,01 zł oraz 3,89 zł.

Łącznie wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności stwierdzonej faktura VAT nr (...), w stosunku do kwoty zaspokojonej poprzez potrącenie wzajemnych wierzytelności w ogólnej wysokości 9 631,11 zł wynosi łącznie 94,74 zł i taka też kwota zasługiwała na uwzględnienie.

W tym stanie rzeczy, wobec uregulowania należności przez pozwanego przed dniem wniesienia pozwu, żądanie o zapłatę dalszych odsetek oparte o art. 482 k.c. okazało się nieuzasadnione.

Jeżeli chodzi o pozostałe należności stwierdzone fakturami VAT nr (...) w kwocie 349,75 zł, (...) w kwocie 1 014,17 zł, (...) w kwocie 9 852,16 zł, (...) w kwocie 269,94 zł oraz (...) w kwocie 26,90 zł, wobec ich niespornego zaspokojenia w dniu 28 lipca 2017 roku (a zatem po dniu wniesienia pozwu), skapitalizowane odsetki ustawowe od tych kwot obliczone każdorazowo od dnia wymagalności tych należności (odpowiednio: 21 czerwca 2016 roku, 22 czerwca 2016 roku, 28 czerwca 2016 roku, 28 czerwca 2016 roku i 29 czerwca 2016 roku) do dnia 1 lutego 2017 roku, tj. zgodnie z żądaniem powódki, wynoszą kolejno: 15,16 zł, 43,76 zł, 402,45 zł, 11,34 zł oraz 1,12 zł, łącznie 473,83 zł i taką też kwotę Sąd uwzględnił.

O dalszych odsetkach od tej kwoty od dnia 1 lutego 2017 roku do dnia zapłaty w/w należności (28 lipca 2017 roku) Sąd orzekł na podstawie art. 482 k.c.

W pozostałym zaś zakresie co do odsetek powództwo musiał podlegać oddaleniu.

Powyższe dało wyraz w punkcie II i III sentencji.

W punkcie IV Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 100 k.p.c. Zgodnie z pierwszym z przepisów w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Sąd znosząc wzajemnie koszty postępowania miał na uwadze, że ponad połowa roszczenia została zaspokojona (dokonana w dniu 30 grudnia 2016 roku wpłata oraz potrącenie wzajemnych wierzytelności) przed wytoczeniem powództwa, co oznacza, że powódka wytaczając powództwo o zapłatę tej kwoty winna być postrzegana, jako przegrywająca postępowanie, co przy uwzględnieniu, że poniesione przez strony koszty postępowania były porównywane uzasadnionym okazało się ich wzajemne zniesienie na podstawie art. 100 k.p.c.

Ponadto Sąd orzekając w tym zakresie miał na uwadze, że w zasadzie okoliczności niniejszej sprawy uzasadniały również zastosowanie art. 102 k.p.c. Wskazany przepis urzeczywistnia bowiem zasadę słuszności i pozostawia w gestii sądu orzekającego ocenę, czy w danej, konkretnej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony. Rozstrzygnięcie na podstawie art. 102 k.p.c. ma zatem charakter dyskrejonalny, przy czym przy ocenie przesłanek z w/w przepisu zwykle brane są pod uwagę takie okoliczności, które m.in. odnoszą się do faktów związanych z przebiegiem procesu z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego.

Orzekając o kosztach postępowania Sąd uwzględnił również, że pozwany nigdy nie kwestionował istnienia należności dochodzonej pozwem, a brak płatności spowodowany był przejściowymi trudnościami finansowymi. Wskazać należy, że pomimo iż okoliczność ta nie może stanowić jakiegokolwiek usprawiedliwienia nieterminowego regulowania

należności, to w okolicznościach niniejszej sprawy, w ocenie Sądu uzasadnia właśnie wzajemne zniesienie kosztów. Sąd miał przede wszystkim na uwadze, że strony postępowania prowadziły wieloletnią współpracę, co więcej powódka decydując się na kontynuację tej współpracy niewątpliwie znała sytuację finansową pozwanego i wydaje się być uzasadnionym stwierdzenie, że musiała się liczyć z możliwością nieterminowego regulowania płatności, tym bardziej, że w przypadku zdecydowanej większości jednostek służby zdrowia czasowy brak płynności finansowej, jest faktem powszechnie znanym.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji.